

**ALS HET MORGEN
MORGEN IS**

RONALD BROEKHUIJZEN

Als het morgen, morgen is

En zonnestralen

mijn halve bed verlichten

Zal ik opstaan en

beginnen

Om Alleen,

Alleen te leren zijn

Stella Broekhuijzen-Kuijper (11 jaar)

Als het morgen morgen is

Copyright © 2026 Uitgeverij:

Auteur: Ronald Broekhuijzen

Omslagontwerp: Serena Vista Books

Vormgeving binnenwerk: Serena Vista Books

NUR:

ISBN:

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoudsopgave

Proloog	7
FEBRUARI 2012	11
MAART	107
APRIL	145
MEI	167
JUNI	219
JULI	231
AUGUSTUS	243
DECEMBER	273

Proloog

Op het zanderige pad laat ik mijn auto uitrollen. Als hij tot stilstand is gekomen stap ik langzaam, in slow motion, uit. Het landschap is leeg, ruig en lijkt zo te zijn opgetekend uit een western. Ik weet niet waar ik ben. Wat ik wel weet is dat ik er helemaal alleen ben. In geen velden of wegen menselijke invloeden. Geen lantaarnpalen of elektriciteitsmasten aan de horizon. Geen huizen, fietsen, auto's. De weg waarop ik hiernaartoe ben gereden is niet meer dan een stoffig pad. Links, rechts en achter mij een enorme vlakte met kale, dorre struiken. Struiken die als ballen los van de grond voorbij rollen. Aangedreven door een onzichtbare hand die, niets voorspellend, de ballen alle kanten op laat waaien. Ik hoor ze zachtjes tegen het zijportier van mijn auto tot stilstand komen. Voor mij een immens diep ravijn. Een scheur in de aardkorst. Als je hem niet op tijd zou zien zou je er zo in lopen. Het rode zand gaat over in een bruin-grijzige aardlaag. De spleet lijkt niet zo breed, maar als ik schuifelend dichterbij kom, wordt hij breder en breder. Te breed om overheen te springen, heb ik al snel door.

De wind blaast de fijne korreltjes zand tegen mijn blote benen. Ik loop terug naar de auto en pak van de achterbank een grote donkerblauwe rugtas. Een rugtas gevuld met een enorme hoeveelheid bagage. Al mijn verworven kennis van de laatste 26 jaar weggestopt in een tas. Herinneringen van

vakanties, huwelijk en de geboortes van mijn kinderen. Van de mooie momenten samen met mijn vrouw Stella tot en met intens verdrietige gebeurtenissen, zoals het overlijden van mijn vader. Mijn vader die me erg dierbaar was en op wie ik, qua karakter in ieder geval, enorm veel lijk. Studies, sollicitaties, vriendschappen, zakelijke successen. Alles opgepropt in één tas.

Het schijnt me niet uit te maken dat de tas over de grond achter me aan sleept als ik naar de rand van het ravijn loop. Als ik achterom kijk zie ik dat mijn zilvergrijze Mercedes CLC, waar ik hard voor heb gewerkt, en waar ik mij zo goed in voel, er niet meer staat. Op een vreemde manier verbaast het me niet. Als ik ook opmerk dat ik geen enkel kledingstuk meer draag, voel ik mij echt helemaal ‘naakt’. Een bizarre situatie; naakt, helemaal alleen en slechts in het bezit van een overvolle rugtas als bagage. In een landschap dat ik niet herken. Hoe vreemd dit er ook uit ziet, ik vind het allesbehalve raar.

Maar ik heb een keuze.

Als ik de tas zou openen heb ik toegang tot al mijn rijkdommen en bezittingen. De Mercedes zou er dan weer staan en ik zou veilig kunnen weggrijpen en doen alsof ik deze keuze bewust zou hebben gemaakt. Ik zou zo weer terug kunnen stappen in mijn hectische leven waar alles draait om geluk, succes, waardering en geld verdienen. Successen verdienen, en ook krijgen. Afgunst, jaloezie, eer en tal van andere emoties en zaken waar een gemiddeld mens meerdere keren per jaar mee zal worden geconfronteerd. Ik geniet ervan. Ik ben er goed in en sta midden in het leven. Succes komt je niet aanwaaien, maar moet je verdienen. Ik verdien

alles, vind ik zelf, en in 99% van mijn uitdagingen win ik ook altijd.

Of? ...Ik kijk niet meer om. Sleep de tas mee naar de rand van het ravijn.

Als ik voorzichtig over de richel kijk zie ik diep beneden mij de bodem van de spelonk die te breed is om overheen te springen, maar toch ook weer niet zo breed als de diepte zou doen vermoeden. In de diepte woedt een brand. Donkergele vlammen komen omhoog, maar zijn zo ver weg dat de warmte hiervan niet voelbaar is. Eén ding is zeker. Als er iets in de tas nog heel zou aankomen na de duizelingwekkende val, dan zou de brand zijn verwoestende werking bot laten vieren op iedere vezel van de inhoud. 100% zekerheid op destructie dus.

Als ik 'mijn' bagage over de rand zou duwen, ga ik terug in de tijd. Niets van mijn verworven rijkdommen meenend.

Terug naar 9 mei 1986. De dag dat ik Stella heb ontmoet. De dag dat we elkaar intens omhelsden en voelden dat we voor elkaar geboren waren. De dag dat we nog niet wisten dat er ooit een 10 februari 2012 zou komen. 9 mei 1986 was de dag van mijn tweede geboorte. Een warm bad waarin ik belandde en, hoewel warm en soms wat kouder, een bad waar ik altijd en onvoorwaardelijk in terug zou kunnen stappen. Van alle zekerheden van mijn hele leven was Stella er één waar ik altijd op terug kon vallen.

Poedelnaakt pak ik de rugtas in mijn rechterhand. Zojuist nog was hij niet te tillen, maar een bijzondere kracht in mijn lichaam doet het gewicht vervagen bij de belangrijk-

heid van de vraag wat ik zou moeten doen.

Met één arm vooruitgestoken laat ik de tas boven het ravijn bungelen. Twijfel slaat om mijn hart. Alles achterlaten en helemaal overnieuw beginnen? Ik moet er niet aan denken. Een stemmetje in mijn hoofd waarschuwt me voor 10 februari 2012 en smeekt me om de tas los te laten.

Mijn arm begint te trillen.

Loslaten of terugtrekken?

De spieren in mijn pols spannen zich, maar kunnen niet voorkomen dat mijn hand naar beneden wordt getrokken.

Loslaten of terugtrekken?

Ik moet snel een keuze maken.

2012

FEBRUARI

Vrijdag 10 februari

‘Ronald, Ronald! Wakker worden! Je bent weer door de wekker heen geslapen. Je moet naar je werk, weet je nog? Belangrijke afspraak? Order binnenhalen? Jezus man, ga dan toch een keer op tijd naar bed!’

Zo begint een gemiddelde doordeweekse ochtend voor mij.

Eenmaal gedoucht, aangekleed en ontbeten stap ik gehaast in de familieauto. Een Ford S-max. Helemaal niets mis mee. Integendeel, met zeven zitplaatsen juist een hele handige auto voor ons gezin met drie kinderen. Danique, onze oudste dochter van twintig, heeft al geruime tijd verkering met Mikael. Tellen we onze jongste tweelingdochters Lauri en Kiara van dertien hierbij op, dan zijn zes van de zeven plekken meestal al bezet. Rest nog een plekje voor één van de oma’s als we een dagje op stap gaan.

En ja, ook wij hebben last van de economische malaise van eind jaren nul en begin jaren 10. Zakelijk gezien gaat het mij als ondernemer met twee bedrijven niet heel slecht, maar ook ik ontkom er niet aan om onze reserves aan te spreken om onze luxe levensstandaard in stand te houden. Als al onze reserves in 2011 opgesoupeerd zijn, is het een logische keuze om de Mercedes te verkopen en in te ruilen voor een goedkopere auto. Ik ga dan de grote S-max rijden en Stella een bescheiden Toyota Aygo.

Ik probeer aan Stella weleens uit te leggen wat een auto doet voor een man. Een bijzonder verlengstuk van mijn ego,

vindt zij het. Ik kan het moeilijk omschrijven, maar iedere keer als ik in de Mercedes stap voel ik mij een stuk sterker worden. Ik ‘houd’ van mijn auto. Ik kan er niets aan doen. Niet dat ik extreem zuinig ben of zo, dat ik hem ieder week-end uitgebreid poets. Nee, het is een emotionele band die ik heb.

Het afscheid valt me zwaar. Het overhandigen van de sleutel van mijn ‘ster’ doet meer met me dan ik had verwacht. Noem me een idioot, maar ik laat serieus een traantje. Ruim acht jaar heb ik Benz gereden. Het zijn prachtige jaren met dito kilometers.

Nu dus onderweg in een Ford op weg naar kantoor in Nijkerk voor mijn professie, ICT-projectleider en logistiek adviseur. Mijn andere BV, een bedrijf in LED-verlichting, doe ik ernaast, maar de werkzaamheden die onze hypotheek nog betalen bestaan nog steeds uit logistiek advies. Samen met een aantal partners ben ik onderdeel van een succesvol logistiek software- en consultancybedrijf. Vandaag dus even een klant binnenhalen. Een spetterende presentatie, dito plan van aanpak en onder bezielende leiding van deze zeer ervaren en gedreven projectleider op naar het volgende succesvol op te leveren project.

Net als bij mijn wijlen vader zijn mijn genen niet door-drenkt met handigheid. Integendeel zelfs. Wat mijn ogen zien slopen mijn handen vakkundig. Bij ons thuis kun je geen schilderij van de muur trekken of je komt een emmentalerkaas tegen van gaten in de muur. Fietsbanden plakken heb ik na talloze pogingen ook al opgegeven. Tegenwoordig koop ik dus voor iedere lekke band een nieuwe binnenband, die ik vervolgens weer lek steek met de schroevendraaier

omdat ik te beroerd ben om op zoek te gaan naar een setje bandenlichters.

En dan laten we de hoofdstukken ‘audio aansluiten’, ‘zekeringen vervangen in de auto’, ‘vaatwasmachines schoonmaken’ en ‘het monteren van een inbouwdimmer op een stopcontact’ nog maar achterwege. Die laatste moest ik zelf ook nog even teruglezen, maar hoe idioot ook bedacht, ik heb het werkelijk waar geprobeerd. De uitkomst laat zich raden. Na drie dimmers smeekt Stella mij om te stoppen. Nee, met mijn handen hoeft ik het dus niet te proberen. Geen baas die het een dag met mij uithoudt, denk ik.

Op verbaal vlak heb ik meer succes. Hoewel geen echte verkoper heb ik voor ieder probleem een luisterend oor en een doorgaans succesvolle oplossing. Ik ben gedreven, analytisch en zeer communicatief. Eigenschappen die mij hebben doen belanden in de logistiek. Na zes jaar als logistiek manager te hebben gewerkt bij een groothandel in levensmiddelen ben ik ondernemer geworden, en sinds 1 januari 2000 verhuur ik mijn kennis en kunde aan met name logistieke ondernemingen. Ik kan ‘lekker lullen’ en daar verdient ik al tien jaar een prima boterham mee.

Aangekomen in Nijkerk ben ik net op tijd om onze twee gasten te ontvangen. De presentatie en uitleg, door een collega gepresenteerd, zijn uitermate helder en duidelijk. Als een ware stalspreekmeester in het circus klets ik de ochtend aan elkaar en rond een uur of één sluiten we met een handdruk de deal af. Nog even na kletsen, lunchen en rond een uur of twee reis ik af naar huis.

Onderweg naar huis bel ik, zoals gebruikelijk, even naar Stella om te zeggen dat ik eraan kom. Het is een drukke

week geweest en ik voel de week letterlijk in mijn benen. Deze vrijdag heb ik mijzelf en mijn gezin beloond met een middagje vroeg thuis.

Aan de telefoon geeft Stella aan dat er iets vreemds met haar is. Concentratieproblemen. Niet meer weten hoe de telefoon werkt, opstaan om iets te pakken en dan niet meer weten wat. Bij het toilet blijven staan en niet meer weten hoe door te trekken. Gedesoriënteerd zijn. Het begon blijkbaar 's ochtends al met het naar school brengen van de kinderen. Heel vroeg, om een uur of zes, omdat de kinderen met de bus, als schoolreisje, een dagje naar Winterberg gaan om te skiën.

Stella weet de auto te besturen, maar een zweverig en raar gevoel overmant haar met regelmaat. De weg naar school is met de auto in tijd net zo ver rijden als binnendoor met de fiets. Een kwartiertje ongeveer. Stella is trouwens al een aantal weken niet lekker en een niet ophoudende hoest en verkoudheid hebben haar behoorlijk uitgeput. Aan de telefoon klinkt ze in ieder geval vreemd. In sneltreinvaart spoed ik mij naar huis.

Eenmaal thuis aangekomen kijk ik het aan en ben er niet gerust op. Een eerste poging om voor te stellen even langs een dokter te gaan ontaardt in een bekentenis van Stella dat ze gisteren een zak drop heeft opgegeten. Dit komt wel vaker voor, maar bij haar gaat dit altijd gepaard met een hoge bloeddruk waarvoor ze sinds jaar en dag dagelijks medicijnen inneemt. Uiteindelijk blijkt dat ze haar pillen al een paar dagen niet meer heeft ingenomen. De combinatie is natuurlijk de reden voor de op dit moment met een huis-,

tuin- en keukenmetertje gemeten bloeddruk van 210 over 120.

Ze geeft aan rust te nemen en dat de bloeddruk vanzelf wel weer gaat zakken. Zelf ben ik extreem vermoeid na weer een week van veel zakelijke bezoeken, etentjes en ontelbare kilometers. Ik stort mijzelf op de bank en twee uur later word ik wakker. Ik baal ervan dat ik de middag heb verslapen. Stella ligt lusteloos op de bank een aflevering van een nietszeggend RTL4-middagprogramma te kijken. De bloeddruk nog onverminderd hoog.

Na het eten ga ik de kinderen halen. Onderweg naar school bel ik toch maar even naar de doktersdienst en leg het relaas voor. Advies: toch maar naar het ziekenhuis komen om een arts te raadplegen.

De kinderen zijn uitgelaten. Mooi weer gehad, gezellige klas en geen persoonlijke ongelukken. Met een perfect schoolreisje eindigt voor de kinderen de week en maken ze zich op voor een druk weekend met vooral veel hockeywedstrijden.

Thuis vertel ik Stella dat we even naar het ziekenhuis moeten gaan voor een snelle controle. De vraag is simpel en duidelijk, lijkt me, maar ze verzet zich in hoge mate. Ik stel me aan, vindt ze, er is niets aan de hand en ze weet wat de reden is. ‘Sodemieter op en gun me gewoon wat rust’ is het antwoord op mijn, dacht ik, logische en rustig gestelde vraag. Ik sta een moment perplex en snauw terug dat ik het niet voor mij doe maar voor haar.

Het mag niet baten. Stella blijft liggen en is geenszins van plan ook maar één stap te verzetten. Ik bel opnieuw naar de doktersdienst en verontschuldig mij voor het feit dat we

niet komen. Ik kijk het wel even aan, leg ik uit, en als de situatie niet verbeterd kom ik later nog wel even langs. Binnen vijf minuten belt de arts terug en vraagt of hij Stella aan de telefoon kan krijgen. Met uitgestoken hand reik ik haar de telefoon aan. Ze weigert, scheldt en maakt een wegwerpgebaar. Ik leg de arts uit dat ze echt niet van plan is om hem te spreken. Hij legt uit dat hij dit zal rapporteren als weigering van hulp en dit zal aantekenen in Stella's dossier. Dat kan gevolgen hebben voor toekomstige hulpvragen, zegt hij professioneel maar licht geïrriteerd. Ik druk hem weg en word enorm boos op Stella. Blijkbaar is verbaal geweld van mijn kant nodig om Stella in beweging te krijgen, want werkelijk briesend staat ze op en stuift naar boven. 'Wat een geweldige grote lul ben jij zeg!' roept ze nog. 'Ik ga eerst douchen en dan ga ik wel mee. Omdat JIJ dat wilt, eikel!!'

Duidelijke taal.

Ik kijk de kinderen aan en trek mijn schouders op. 'Mama is een beetje moe denk ik,' zeg ik verbaasd.

Drie kwartier nadat ik de arts heb gesproken stappen we de auto in. Ik moet nog even beloven dat ze haar niet zullen opnemen. Dit weekend staat een aantal belangrijke finale hockeywedstrijden van de kinderen gepland. Stella is begeleidster en niemand, niemand ontnemt haar het plezier aan de wedstrijden.

Omstreeks een uur of negen komen we aan bij de spoedpost van het Flevoziekenhuis in Almere, waar het alweer lekker druk is. Voor een ziekenhuis maakt het volgens mij niet uit welke dag van de week het is. Maar vandaag, vanwege het uitgaansleven of sportwedstrijden in het weekend, vult het ziekenhuis zich weer met opstandige dronk-

aards en ongelukkig gevallen sporters. In sommige gevallen een combinatie van die twee.

In de wachtruimte zitten al zo'n tien mensen te wachten. Ik leg de vriendelijke dame aan de receptie uit dat ze precies vijf minuten de tijd heeft om ons bij een arts te laten aanschuiven. In de categorie 'licht ontvlambaar' zou ik Stella anders na deze vijf minuten moeten vastketenen aan de bank. Ik weet zeker dat ze na die tijd met bank en al het ziekenhuis uitloopt omdat ze werkelijk van mening is dat ik 'echt niet normaal bezig ben'. Dat ik haar op vrijdagavond *The Voice Kids* ontnem is al niet te verteren, maar de poging om haar te laten opnemen vóór de belangrijke hockeywedstrijden van morgen voelt pas echt als verraad bij haar op dit moment.

Exact na twee minuten en zevenenveertig seconden zitten we bij de dokter.

De dokter glimlacht. Waarschijnlijk is hij nieuwsgierig geworden naar wat voor een type hij binnen zal krijgen. Hij is via de telefoon getuige geweest van een briesende patiënt en een radeloze echtgenoot.

'Nou, hier is ze dan,' grap ik cynisch.

De mannelijke arts lijkt een routinier en dirigeert ons naar twee stoelen. Met een dikke glimlach pakt hij de zwarte band van de bloeddrukmeter, bindt deze om de linkerarm van Stella en knijpt het zwarte balletje ritmisch in. De vrijgekomen lucht ontsnapt uit het ventiel van de meter. Net als uit de longen van de arts. Hij zucht een keer diep en herhaalt de handeling.

Inmiddels is de glimlach van zijn gezicht verdwenen en verschijnt er een frons. Zonder een woord te zeggen loopt

hij weer naar de andere kant van zijn bureau en gaat zitten. De stilte duurt ongemakkelijk lang. Blijkbaar is hij de woorden aan het uitzoeken waarmee hij Stella de boodschap zal brengen. Hij weet inmiddels hoe ‘licht ontvlambaar’ klinkt uit de mond van deze patiënt en dat wil hij koste wat het kost graag voorkomen.

‘Nou mevrouw...’ begint hij.

Stella krijgt een rode vlek in haar nek en gaat als een hyena in de starthouding zitten op haar stoel.

‘Hoe voelt u zich?’ vraagt hij haar, als poging om de patiënt zelf het slechte nieuws te laten inleiden.

Stella kijkt hem lachend aan en zegt, zoals verwacht, dat het prima gaat. ‘Geen centje pijn hoor.’

‘U heeft een bloeddruk van 250 over 140,’ zegt de dokter op zorgwekkende toon. ‘Normaal gesproken moeten wij u dan hier houden.’

Stella schiet uit haar stoel en kijkt mij vernietigend aan. ‘Jij, jij hebt dit al lang besproken, hè?’ sist ze me toe.

De dokter grijpt in en spreekt mij direct aan. ‘Herkent u uw vrouw, mijnheer Broekhuijzen?’

‘Ja natuurlijk herken ik haar, dit is een hele normale, verwachte reactie hoor,’ vertel ik hem. ‘U ziet wel wie er bij ons thuis de broek aan heeft... En probeer die broek vooral niet zelf aan te trekken want ze scheurt hem zonder het knoopje los te doen direct weer van je lijf,’ zeg ik geïrriteerd en met ietwat luidere stem. En hoewel ik het lichtelijk ironisch bedoel, bedenk ik me dat ik er eigenlijk niet eens ver vanaf zit. Stella zorgt namelijk altijd dat zij haar zin krijgt.

De dokter probeert mij uit te leggen dat als Stella buiten zichzelf is, ze haar verplicht kunnen opnemen. Met een

dwangbuis desnoods. Deze hoge druk in haar hoofd kan vreemde dingen veroorzaken en het is van levensbelang dat ze snel iets krijgt om de druk te verlagen. Aan mij dus om haar op te laten nemen. De situatie is echter zo gespannen dat ik die beslissing gewoonweg niet durf te nemen. Dit gaat absoluut de verkeerde kant op.

De dokter en ik proberen in de volgende vijfendertig minuten haar vrijwillig op te laten nemen. Maar Stella is onvermurwbaar. Zij blijft, volgens eigen zeggen, niet in het ziekenhuis. De sfeer is inmiddels net zo kil als de temperatuur buiten en de bloeddruk van Stella is waarschijnlijk opgelopen tot een Guinness Book-waardig record van tegen de 300.

Om de situatie niet te verergeren stelt de dokter een compromis voor. Snel door naar de apotheek van het ziekenhuis en daar onder toezicht van een medewerker een grote dosis bloeddrukverlagers innemen. Dan naar huis en de volgende dag, na de voor haar zo belangrijke hockeywedstrijd, weer terug voor controle.

Nog één keer vraagt hij mij of Stella echt zichzelf is. Een knik van mij zou voldoende zijn geweest om de gereedstaande verplegers binnen te laten komen en haar, met geweld desnoods, op te laten nemen. Stella is niet zichzelf, dat zie ik ook wel. Furieus, duivels, zo verschrikkelijk boos. En ik ben duidelijk geïntimideerd door haar.

Ik knik niet.

Met een receptje nemen we afscheid. Bij de apotheek in het ziekenhuis halen we de bloeddrukverlagers op. We hebben beloofd dat ze die daar ter plekke zal innemen. Hetgeen geschiedt. Na de wedstrijden van morgen zullen we op-

nieuw bij de dokter langskomen voor controle. Stella heeft haar zin gekregen. Zoals ze die altijd krijgt.

Inmiddels geeft het analoge uurwerk van mijn Seiko-horloge tien over half elf aan wanneer ik het portier van mijn auto dichttrek. De rit naar huis is rustig. De verliezer van vanavond zit naast mij achter het stuur. ‘Godverdomme Stella,’ zeg ik halverwege, ‘wat ben jij ook een eigenwijs stuk vreten.’ Tegelijkertijd besef ik dat ik geen ruzie moet maken, want dat zou in haar geval meer schade aanrichten dan goed doen.

Wel deel ik haar nog even fijntjes mee dat ze lekker bezig is. ‘Wat als je vanavond nou een hartinfarct krijgt? Of een hersenbloeding? Dan heb ik je meegenomen uit het ziekenhuis terwijl iedereen vindt dat je daar had moeten blijven. Hoe leg ik dat de kinderen dan uit als jij tussen zes plankjes uit huis wordt weggedragen?’ Ik voel mij een loser, een slappe zak die zijn vrouw niet de baas kan.

Stella kijkt me verbaasd aan, trekt haar wenkbrauwen op en schudt haar hoofd een keer, met een mimiek van ‘what the fuck, waar maak jij je in hemelsnaam druk om’. De rest van de korte rit naar huis verloopt koel en zwijgzaam.